



Arrest

nr. 166 104 van 20 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad GENT, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 1 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 14 juli 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, met name als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan.

1.2 Op 1 december 2015 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent (hierna: de gemachtigde van de burgemeester) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 16 december 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

~~"(...) In uitvoering van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 51, §2, 51, §3, derde lid, 52, § 3, 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 14/07/2015 werd ingediend door:~~

Naam: D(...)

Voorna(a)m(en): S(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

(...)

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie; Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: bewijzen de partners dat zij elkaar 2 jaar voor de aanvraag kennen en regelmatig contact gehad hebben waarvan 3 ontmoetingen voor minimum 45 dagen OF 1 jaar voor de aanvraag samengewoond hebben OF een gemeenschappelijk kind hebben.

(...)

Gelet dat het verblijf van meer dan 3 maanden als gezinshereniging met Belgische vriendin art 40TER werd geweigerd aan de betrokkene en dat hij/zij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkene het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform art. 51 §1,3e lid van het KB van 08/10/1981. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 De verzoekende partij voert in een eerste middel onder meer de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

"1.2

Dat in tweede instantie dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker ingediende aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geweigerd wordt omdat verzoeker zich niet in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie.

Dat deze motivatie evenwel niet afdoende is.

1.3

Zo hebben verzoeker en zijn levenspartner reeds op 13 maart 2013 een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Gent (cf. stuk 2).

Dat verweerder geenszins op een afdoende manier motiveert waarom met deze verklaring, welk reeds op 13 maart 2013 werd afgelegd, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker.

Dat er sprake is van een schending van de art. 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder wanneer

wordt nagelaten rekening te houden met verzoekers verklaring wettelijke samenwoning welke reeds dateert van 13 maart 2013.

Dat verweerder geenszins voldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen ten aanzien van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie."

2.2. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

"In een volgend onderdeel poogt verzoekende partij voor te houden dat er niet op afdoende manier gemotiveerd wordt waarom met de verklaring van wettelijke samenwoning geen rekening kan worden gehouden.

Wederom mist verzoekende partij haar kritiek elke relevantie. Het komt immers aan de burgemeester of zijn gemachtigde niet toe om de voorgelegde stukken inhoudelijk te beoordelen. Artikel 52, §3, van het Vreemdelingenbesluit laat aan de burgemeester of zijn gemachtigde wel toe om een weigeringsbeslissing te nemen in zoverre niet alle stukken die de vreemdeling diende voor te leggen binnen drie maanden vanaf indiening van de aanvraag, effectief werden voorgelegd.

Ook in casu is dit het geval, en heeft de gemachtigde van de burgemeester moeten vaststellen dat verzoekende partij niet alle gevraagde documenten heeft voorgelegd. Meer bepaald werden, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing geen bewijzen voorgelegd dat betrokkenen elkaar twee jaar voor de aanvraag kennen en regelmatig contact gehad hebben waarvan 3 ontmoetingen voor minimum 45 dagen OF 1 jaar voor de aanvraag samengewoond hebben OF een gemeenschappelijk kind hebben. Geenszins diende de gemachtigde van de burgemeester te motiveren nopens de inhoud van een verklaring van wettelijke samenwoning.

De bestreden beslissing werd geheel terecht genomen, om reden dat verzoekende partij na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt.

Voor het overige gaat verzoekende partij niet in op de voorgehouden schendingen, zo o.m. van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Het middel is in die zin dan ook onontvankelijk.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte."

2.3 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt gesteld dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, waarbij wordt aangegeven dat de volgende gevraagde documenten niet werden voorgelegd: *"bewijzen de partners dat zij elkaar 2 jaar voor de aanvraag kennen en regelmatig contact gehad hebben waarvan 3 ontmoetingen voor minimum 45 dagen OF 1 jaar voor de aanvraag samengewoond hebben OF een gemeenschappelijk kind hebben"*. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wel degelijk een motivering bevat, zodat de verzoekende partij in deze mate een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij benadrukt echter tevens dat de motivering niet afdoende is. De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de verklaring van wettelijke samenwoning die zij en haar levenspartner reeds op 13 maart 2013 aflegden, en stelt dat geenszins op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom met deze verklaring geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van haar aanvraag.

De Raad wijst erop dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorschrijft dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Daarnaast geeft de verzoekende partij aan dat sprake is van een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, wanneer wordt nagelaten rekening te houden met voormelde verklaring van wettelijke samenwoning welke reeds dateert van 13 maart 2013.

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)”

Voormeld artikel 40ter luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; (...)”

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij in het kader van de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 14 juli 2015 een uittreksel uit het bevolkingsregister van dezelfde datum heeft voorgelegd waarbij wordt vermeld dat de wettelijke samenwoning tussen de verzoekende partij en haar partner op 13 maart 2013 te Gent werd geregistreerd. Op de bijlage 19ter wordt aangegeven dat de bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap met de burger van de Unie werd bewezen door middel van “*verklaring wettelijke samenwoning*”. Zodoende blijkt uit het administratief dossier dat door de verzoekende partij een bewijs van wettelijke samenwoning werd voorgelegd en dat hieruit blijkt dat deze wettelijke samenwoning dateert van 13 maart 2013. De verwerende partij betwist dit gegeven in haar nota met opmerkingen ook niet.

Zoals hoger reeds gesteld, wordt in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangegeven dat de volgende gevraagde documenten niet werden voorgelegd: “*bewijzen de partners dat zij elkaar 2 jaar voor de aanvraag kennen en regelmatig contact gehad hebben waarvan 3 ontmoetingen voor minimum 45 dagen OF 1 jaar voor de aanvraag samengewoond hebben OF een gemeenschappelijk kind hebben*”. Zoals blijkt uit het hoger geciteerde artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet, wordt hiermee gedoeld op de elementen die het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie aantonen.

Samen met de verzoekende partij stelt de Raad vast dat niet afdoende gemotiveerd wordt waarom geen rekening gehouden wordt met het voorgelegde bewijs van wettelijke samenwoning sinds 13 maart 2013. In dit verband dient er weliswaar op gewezen te worden dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, maar slechts kan beoordelen of de vereiste documenten werden overgemaakt. Het gemeentebestuur kan zodoende slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze

stukken ook effectief het bewijs van een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet werd geleverd. Deze beperking van de bevoegdheid van het gemeentebestuur vloeit voort uit artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt: *“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*, en uit artikel 52, § 4, eerste lid van het vreemdelingenbesluit, dat luidt als volgt: *“Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.”* Pas nadat de vereiste bewijsdocumenten zijn overgemaakt aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort overeenkomstig artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit uitsluitend tot de bevoegdheid van de (gemachtigde van de) staatssecretaris. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet blijkt op grond waarvan de gemachtigde van de burgemeester geoordeeld heeft dat geen documenten werden voorgelegd om het stabiel en duurzaam karakter van de relatie van de verzoekende partij en haar partner aan te tonen, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij minstens een bewijs van wettelijke samenwoning sinds 13 maart 2013 heeft voorgelegd. Al dient deze verklaring in eerste instantie als bewijs aangaande het partnerschap met de burger van de Unie om overeenkomstig artikel 44 van het vreemdelingenbesluit te kunnen genieten van de bepalingen van het hoofdstuk *“Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden, en vreemdelingen, familieleden van een Belg”* van het vreemdelingenbesluit – bewijs dat overeenkomstig artikel 52, § 1, eerste lid van het vreemdelingenbesluit noodzakelijk is opdat de aanvraag van de verblijfskaart overeenkomstig het model van bijlage 19ter kan ingediend worden en bewijs bij gebreke waaraan de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag overeenkomstig artikel 52, § 1, derde lid van het vreemdelingenbesluit niet in overweging neemt, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies – , uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a), eerste streepje van de vreemdelingenwet blijkt dat een verklaring van wettelijke samenwoning in voorkomend geval ook kan dienen als één van de bewijzen op grond waarvan het duurzaam en stabiel karakter van de relatie wordt geacht aangetoond te zijn, met name *“indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond”*. De gemachtigde van de burgemeester zou zijn bevoegdheid op grond van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit hebben overschreden, mocht hij tot een inhoudelijke beoordeling van het betrokken stuk zijn overgegaan, maar het feit dat zijn bevoegdheid beperkt is tot het vaststellen of al dan niet stukken werden voorgelegd ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie ontslaat hem niet van de verplichting om de beslissing dat hij van oordeel is dat geen bewijzen in dit verband werden voorgelegd, formeel en zodoende tevens afdoende te motiveren. Gezien in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet wordt aangegeven waarom geen bewijzen van de duurzame relatie zouden voorgelegd zijn, is het voor de verzoekende partij onmogelijk te begrijpen waarom met het door haar bijgebrachte document geen rekening werd gehouden en waarom dit bewijs van wettelijke samenwoning sinds 13 maart 2013 niet zou volstaan als stuk dat naderhand, met name na overmaking van de aanvraag door het gemeentebestuur aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, inhoudelijk kan worden beoordeeld in het licht van de voorwaarde van het duurzaam en stabiel karakter van de partnerrelatie. Een schending van de afdoende motiveringsplicht vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook aannemelijk gemaakt, dit in het licht van het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het de burgemeester of zijn gemachtigde niet toekomt om de voorgelegde stukken inhoudelijk te beoordelen, dat de gemachtigde van de burgemeester heeft moeten vaststellen dat de verzoekende partij niet alle gevraagde documenten heeft voorgelegd en dat hij geenszins diende te motiveren nopens de inhoud van een verklaring van wettelijke samenwoning. Hoger is de Raad reeds ingegaan op de bevoegdheid van het gemeentebestuur. De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde van de burgemeester inderdaad geenszins diende te motiveren nopens de inhoud van een verklaring van wettelijke samenwoning, maar dat hij wel op afdoende wijze diende te motiveren waarom hij in voorliggend geval oordeelde dat geen *“bewijzen de partners dat zij elkaar 2 jaar voor de aanvraag kennen en regelmatig contact gehad hebben waarvan 3 ontmoetingen voor minimum 45 dagen OF 1 jaar voor de aanvraag samengewoond hebben OF een gemeenschappelijk kind hebben”* werden voorgelegd, wanneer uit het administratief dossier blijkt dat

door de verzoekende partij een bewijs van wettelijke samenwoning sinds 13 maart 2013 werd voorgelegd.

2.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste en het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

2.5 Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde van de burgemeester kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of de vereiste documenten in het kader van haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet zijn voorgelegd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 1 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE